

Sygn. akt XVII AmC 4014/12

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Witkowska

Protokolant: Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia Na Rzecz Ochrony (...)

przeciwko P. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) Projekt

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. Oddała powództwo,

II. Kosztami sądowymi w zakresie opłaty stałej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy prawa, obciąża Skarb Państwa.

SSO Maria Witkowska

Sygn. akt XVII AmC 4014/12

UZASADNIENIE

Powód – Stowarzyszenie Na Rzecz Ochrony (...) w dniu 15 maja 2012r. roku wniósł pozew, w którym domagał się uznania za niedozwolone postanowienia stosowanego przez pozwanego – P. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Projekt o treści:

„Koszt przesyłki reklamowanego towaru pokrywa kupujący.”

Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Swoje roszczenie powód oparł na fakcie, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie sklepu internetowego pod adresem (...) posługuje się przygotowanym wzorcem umownym, zawierającym zakwestionowane postanowienie.

W ocenie powoda przedmiotowe postanowienie powinno zostać uznane za niedozwolone, gdyż przewiduje modyfikację trybu wnoszenia reklamacji. Według powoda pozwany wyłączył nim przepisy bezwzględnie obowiązujące zawarte w ustawie o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego oraz w ustawie o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, które przewidują, iż w przypadku reklamacji konsumentowi należy się zwrot kosztów związanych z reklamacją. Powód wskazał, że działanie takie należy ocenić jako nieuczciwe wobec konsumenta, naruszające jego

uzasadniony interes i sprzeczne z dobrymi obyczajami. Wskazał, że postanowienie narusza zasadę wymienioną w art. 385¹ kc i m.in. spełnia przesłanki z art. 385³ kc określone w pkt 2, 8, 11, 12, 13.

Pozwany - P. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Projekt złożył odpowiedź na pozew, która została mu zwrócona na podstawie art. 207 § 7 kpc. Mimo, że Przewodniczący nie zobowiązał strony pozwanej do złożenia pisma przygotowawczego pozwany złożył jeszcze pismo z dnia 12 grudnia 2012r. w trzech egzemplarzach, do którego załączył m.in. kserokopie treści Regulaminu, oświadczając jednocześnie, że nie uznaje, iż w regulaminie sprzedaży znajdowała się niedozwolona klauzula o treści „Koszt przesyłki reklamowanego towaru pokrywa kupujący.” Przedmiotowe pismo wpłynęło na biuro podawcze Sądu 17 grudnia 2012r., a do tut. Wydziału 18 grudnia 2012r., czyli w dniu, w którym odbyła się rozprawa w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd na podstawie art. 339 § 2 kpc przyjął za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, wobec tego, iż nie budzą one wątpliwości ani nie zachodzi wątpliwość, aby zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Pozwany – P. B. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) Projekt polegającą na sprzedaży towarów w ramach sklepu internetowego.

Pozwany posługiwał się w obrocie z konsumentami wzorcem umownym – Regulaminem (k. 3), który zawiera zakwestionowane przez powoda postanowienie o następującej treści: „**Koszt przesyłki reklamowanego towaru pokrywa kupujący.**”

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

Analizując abuzywność zakwestionowanego postanowienia umownego, wskazać należy, że w myśl art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Oznacza to, że dla uznania określonego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania z konsumentami konieczne jest stwierdzenie, że spełnia ono łącznie następujące przesłanki:

1. nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem (zostało narzucone konsumentowi),
2. nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron,
3. ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
4. ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta.

Analizowana klauzula umowna nie była uzgadniana indywidualnie z konsumentami, o czym świadczy umieszczenie jej w Regulaminie, ustalonym jednostronnie przez przedsiębiorcę. Zakwestionowane postanowienie nie dotyczy także głównych świadczeń stron, bowiem reguluje jedynie kwestię zapłaty kosztów przesyłki reklamowanego towaru.

Przed analizą zagadnienia ewentualnej sprzeczności zakwestionowanej klauzuli umownej z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta, Sąd zbadał, czy klauzula ta nie jest sprzeczna z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy.

Szczególne uprawnienia dla konsumenta, który zawiera z przedsiębiorcą umowę na odległość przyznaje ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.). Jednak art. 11 ust. 2 powołanej ustawy określa tylko, iż umowa powinna określać miejsce i sposób składania reklamacji, nie powodujące nadmiernych trudności lub kosztów po stronie konsumenta. O zasadach ponoszenia kosztów związanych z reklamacją rozstrzyga za to art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 ze zm.). Jak wynika bowiem z treści wskazanych przepisów, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Przy czym nieodpłatność naprawy i wymiany w powyższym rozumieniu oznacza, że sprzedawca ma również obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez kupującego, w szczególności kosztów demontażu, dostarczenia, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia. Powyższe przepisy są przepisami bezwzględnie obowiązującymi. Tym samym koszty dostarczenia reklamowanego towaru w obie strony powinien ponieść sprzedawca towaru.

Tymczasem pozwany wprowadził do obrotu z konsumentami zakwestionowane przez powoda uregulowanie nakładające na konsumenta obowiązek zapłaty kosztów przesyłki reklamowanego towaru. Przy czym wobec tak ogólnego uregulowania przedsiębiorca może żądać zapłaty kosztów przesyłki reklamowanego towaru w obie strony. Powyższy sposób uregulowania zasad ponoszenia kosztów przesyłki reklamowanego towaru jest niewątpliwie niezgodny z art. 8 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

Wobec ustalenia, że wskazana w petitum pozwu klauzula umowna jest sprzeczna z bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy, należy uznać zakwestionowane postanowienie wzorca umowy za nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c.

Postanowienie wzorca umowy dotknięte nieważnością nie może być jednocześnie uznane za niedozwolone, a zatem nie podlega badaniu pod kątem sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nieważność postanowienia wzorca umowy jako skutek dalej idący ma pierwszeństwo przed uznaniem go za niedozwolone. Postanowienie nieważne nie wywiera skutków prawnych, a tym samym nie może kształtować praw i obowiązków konsumenta oraz rażąco naruszać jego interesów. Za niedozwoloną można uznać tylko taką klauzulę, która ma moc wiązania stron stosunku prawnego, a zatem nie jest nieważna. Zapatrywanie to podzielane jest w orzecznictwie (uchwała SN z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn. akt III CZP 119/10).

W tym stanie rzeczy powództwo jako niezasadne należało oddalić wyrokiem zaocznym wydanym na mocy art. 339 § 1 kpc.

Zgodnie z treścią przepisu art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) strona wnosząca o uznanie postanowień umowy za niedozwolone jest zwolniona od kosztów sądowych. Wobec powyższego, w braku podstaw do obciążania pozwanego kosztami, których powód nie miał obowiązku uiścić, opłatę od pozwu przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Maria Witkowska